

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปราย

การศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตี : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานสอบสวนสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 กองบัญชาการตำรวจนครบาล” ในครั้งนี้ ผู้ศึกษานำเสนอการศึกษาและอภิปรายผลออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยภูมิหลังของพนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7

ส่วนที่ 2 ทักษะของพนักงานสอบสวนที่อยู่สังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ต่อปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตี ประกอบกับมาตรา 134/2

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตี ประกอบกับมาตรา 134/2

ส่วนที่ 4 ผลการสัมภาษณ์

ส่วนที่ 5 การอภิปรายผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ปัจจัยภูมิหลังของพนักงานสอบสวนใน

สังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7

ปัจจัยภูมิหลังของพนักงานสอบสวน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพราชการ ระยะเวลาในการปฏิบัติงานสอบสวน ระดับตำแหน่งในปัจจุบัน ประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ วิธีการได้รับความรู้เกี่ยวกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ได้แก้ไขขึ้นใหม่ของพนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ผลการศึกษปรากฏผล ดังนี้

ตารางที่ 4.1
จำนวนร้อยละของพนักงานสอบสวน จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	128	88.9
หญิง	16	11.1
รวม	144	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย 128 คน คิดเป็นร้อยละ 88.9 รองลงมาเป็นเพศหญิง 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1

ตารางที่ 4.2
ค่าเฉลี่ยอายุของพนักงานสอบสวน

ช่วงอายุ	จำนวน	ร้อยละ
21-30 ปี	66	45.8
31-40 ปี	44	30.6
41-50 ปี	26	18.1
51 ปีขึ้นไป	8	5.6
รวม	144	100
อายุเฉลี่ย 34.38 ปี		

จากตารางที่ 4.2 พบว่าพนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 มีอายุเฉลี่ย 34.38 ปี หากจำแนกเป็นช่วงอายุพบว่าโดยส่วนใหญ่มีอายุ 21-30 ปี มีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 รองลงมา มีอายุ 31-40 ปี มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 30.6 รองลงมา มีอายุ 41-50 ปี มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 และลำดับสุดท้ายมีช่วงอายุ 51 ปีขึ้นไป มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6

ตารางที่ 4.3
จำนวนร้อยละของพนักงานสอบสวน จำแนกตาม
ระดับการศึกษาสูงสุด

ระดับการศึกษาสูงสุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริญญาตรี	111	77.1
ปริญญาโท	33	22.9
รวม	144	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรี 111 คน คิดเป็นร้อยละ 77.1 ที่เหลือมีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาโท 33 คน คิดเป็นร้อยละ 22.9

ตารางที่ 4.4
จำนวนร้อยละของพนักงานสอบสวน จำแนกตาม
ระยะเวลาในการปฏิบัติราชการ

ระยะเวลาในการปฏิบัติราชการ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-5 ปี	75	52.1
6-10 ปี	17	11.8
11 ปีขึ้นไป	52	36.1
รวม	144	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการปฏิบัติราชการ 1-5 ปี 75 คน คิดเป็นร้อยละ 52.1 รองลงมามีระยะเวลาในการปฏิบัติราชการมากกว่า 11 ปี 52 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 และลำดับสุดท้ายมีระยะเวลาในการปฏิบัติราชการ 6-10 ปี 17 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8

ตารางที่ 4.5
จำนวนร้อยละของพนักงานสอบสวน จำแนกตามระยะเวลา
ในการปฏิบัติงานสอบสวน

ระยะเวลาในการปฏิบัติงานสอบสวน (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-5 ปี	92	63.9
6-10 ปี	21	14.6
11 ปีขึ้นไป	31	21.5
รวม	144	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานสอบสวน 1-5 ปี 92 คน คิดเป็นร้อยละ 63.9 รองลงมามีระยะเวลาในการปฏิบัติงานสอบสวนมากกว่า 11 ปี 31 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 และลำดับสุดท้ายมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานสอบสวน 6-10 ปี 21 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6

ตารางที่ 4.6
จำนวนร้อยละของพนักงานสอบสวน จำแนกตามระดับตำแหน่ง

ระดับตำแหน่ง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สัญญาบัตร 1	94	65.3
สัญญาบัตร 2	31	21.5
สัญญาบัตร 3	19	13.2
รวม	144	100

จากตารางที่ 4.6 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ส่วนใหญ่มีระดับตำแหน่งสัญญาบัตร 1 จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 65.3 รองลงมามีระดับตำแหน่งสัญญาบัตร 2 จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 และลำดับสุดท้ายมีระดับตำแหน่งสัญญาบัตร 3 จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13.2

ตารางที่ 4.7

จำนวนร้อยละของพนักงานสอบสวนจำแนกตามจำนวนคดี
ในการสอบสวนคดีเด็กและเยาวชนโดยเฉลี่ยต่อเดือน

จำนวนคดีต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 1	48	33.3
1	30	20.8
2-3	39	27.1
มากกว่า 4	27	18.8
รวม	144	100

จากตารางที่ 4.7 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ส่วนใหญ่มีจำนวนคดีในการสอบสวนคดีเด็กและเยาวชนโดยเฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 1 คดี 48 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมามีจำนวนคดีในการสอบสวนคดีเด็กและเยาวชนโดยเฉลี่ยต่อเดือน 2-3 คดี 39 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1 และรองลงมามีจำนวนคดีในการสอบสวนคดีเด็กและเยาวชนโดยเฉลี่ยต่อเดือน 1 คดี 30 คน คิดเป็นร้อยละ 20.8 และลำดับสุดท้าย พนักงานสอบสวนที่มีจำนวนคดีในการสอบสวนคดีเด็กและเยาวชนโดยเฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 4 คดี 27 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8

ตารางที่ 4.8

จำนวนร้อยละของพนักงานสอบสวนจำแนกตามวิธีการได้รับ
ความรู้เกี่ยวกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญาที่ได้แก้ไขขึ้นใหม่

วิธีการได้รับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
จากการอบรม	17	8.86
จากเพื่อนร่วมงาน	63	32.81
จากการศึกษาด้วยตนเอง	109	56.77
ยังไม่เคยได้รับความรู้	3	1.56
รวม	192	100

จากตารางที่ 4.8 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ได้รับความรู้เกี่ยวกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ได้แก้ไขขึ้นใหม่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน และบางคนได้รับความรู้มากกว่า 1 วิธีการ โดยส่วนใหญ่มีวิธีการได้รับความรู้จากการศึกษาด้วยตนเอง 109 คน คิดเป็นร้อยละ 56.77 รองลงมา มีวิธีการได้รับความรู้จากเพื่อนร่วมงาน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 32.81 รองลงมา มีวิธีการได้รับความรู้จากการอบรม 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.86 และลำดับสุดท้ายพนักงานสอบสวนที่ยังไม่เคยได้รับความรู้ มี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.56

ส่วนที่ 2 ทักษะของพนักงานสอบสวนที่อยู่สังกัดกองบังคับการตำรวจ
นครบาล 7 ต่อปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และ
มาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2

ตารางที่ 4.9

ทักษะของพนักงานสอบสวนต่อปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ
และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2
ด้านการติดต่อประสานงาน

N = 144

ทักษะของพนักงาน สอบสวนฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ความ หมาย
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. มีเวลาในการติดต่อ สหวิชาชีพไม่เพียงพอ	35 (24.3)	47 (32.6)	42 (29.2)	17 (11.8)	3 (2.1)	3.65	1.04	มาก
2. ขณะติดต่อเป็นเวลา นอกราชการ ทำให้ติด ต่อสหวิชาชีพไม่ได้	26 (18.1)	56 (38.9)	40 (27.8)	15 (10.4)	7 (4.8)	3.54	1.08	มาก
3. เครื่องติดต่อที่ใช้สื่อสาร ใช้การไม่ได้	17 (11.8)	27 (18.8)	60 (41.7)	24 (16.7)	16 (11.1)	3.03	1.13	ปาน กลาง
เฉลี่ยรวม						3.41	0.87	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อประสานงานอยู่ในระดับมาก (3.41) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า 2 ใน 3 ข้อ มีปัญหาและอุปสรรคในระดับมาก ได้แก่ มีเวลาในการติดต่อสหวิชาชีพไม่เพียงพอ (3.65) และขณะติดต่อเป็นเวลานานการราชการทำให้ติดต่อสหวิชาชีพไม่ได้ (3.54) ส่วนข้อที่มีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลาง คือ เครื่องติดต่อที่ใช้สื่อสารใช้การไม่ได้ (3.03)

ตารางที่ 4.10

ทัศนะของพนักงานสอบสวนต่อปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติหน้าที่

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ

และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2

ด้านการสอบสวนปากคำ

N = 144

ทัศนะของพนักงาน สอบสวนฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ความ หมาย
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ในการสอบสวนต้องใช้เวลามากขึ้น	22 (15.3)	88 (61.1)	28 (19.4)	5 (3.5)	1 (0.7)	3.87	0.73	มาก
2. การถามคำถามเด็ก พนักงานสอบสวนต้อง ถามผ่านนักจิตวิทยาหรือ นักสังคมสงเคราะห์ ทำให้เสียเวลามากขึ้น	24 (16.7)	60 (41.7)	48 (33.3)	10 (6.9)	2 (1.4)	3.65	0.89	มาก
3. การที่ห้ามถามซ้ำซ้อน ทำให้ขาดความละเอียด ในการสอบสวน	17 (11.8)	44 (30.6)	60 (41.7)	23 (16)	0	3.38	0.89	ปาน กลาง
4. ประเด็นที่ใช้สอบถาม ไม่ชัดเจน	13 (9.0)	42 (29.2)	64 (44.4)	23 (16)	2 (1.4)	3.28	0.89	ปาน กลาง
5. เด็กหรือเยาวชนไม่ให้ ความร่วมมือในการสอบสวนปากคำ	13 (9)	31 (21.5)	63 (43.8)	37 (25.7)	0	3.14	0.91	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

N = 144

ทักษะของพนักงาน สอบสวนฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ความ หมาย
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่ สุด			
6. ก่อนทำการสอบสวน พนักงานสอบสวนไม่ได้ แจ้งสิทธิให้เด็กและ เยาวชนทราบ	6 (4.2)	13 (9)	27 (18.8)	47 (32.6)	51 (35.4)	2.14	1.13	น้อย
เฉลี่ยรวม						3.24	0.60	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.10 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านการสอบสวนปากคำอยู่ในระดับปานกลาง (3.24) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า 2 ใน 6 ข้อ มีปัญหาและอุปสรรคในระดับมาก ได้แก่ ในการสอบสวนต้องใช้เวลามากขึ้น (3.87) การถามคำถามเด็ก พนักงานสอบสวนต้องถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ทำให้เสียเวลามากขึ้น (3.65) ส่วนข้อที่มีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลางมี 3 ข้อ คือการที่ห้ามพนักงานสอบสวนถามซ้ำซ้อนทำให้ขาดความละเอียดในการสอบสวน (3.38) ประเด็นที่ใช้สอบถามไม่ชัดเจน (3.28) เด็กหรือเยาวชนไม่ให้ความร่วมมือในการสอบสวนปากคำ (3.14) และข้อที่มีปัญหาอุปสรรคน้อยมี 1 ข้อ คือก่อนทำการสอบสวน พนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งสิทธิให้เด็กและเยาวชนทราบ (2.14)

ตารางที่ 4.11

ทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติหน้าที่

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ

และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2

ด้านความพร้อมของสหวิชาชีพ

N = 144

ทัศนคติของพนักงาน สอบสวนฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ความ หมาย
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. สหวิชาชีพไม่มาตาม เวลาที่กำหนดนัด ทำให้ เสียเวลาในการสอบสวน	19 (13.2)	33 (22.9)	54 (37.5)	30 (20.8)	8 (5.6)	3.17	1.08	ปาน กลาง
2. สหวิชาชีพไม่ได้เตรียม เอกสารหรือข้อมูลให้ พร้อมก่อนร่วมทำการ สอบสวน	16 (11.1)	29 (20.1)	54 (37.5)	37 (25.7)	8 (5.6)	3.06	1.06	ปาน กลาง
3. สหวิชาชีพไม่มาร่วม รับฟังการสอบสวนทำให้ ไม่ครบองค์ประกอบ ตามกฎหมาย	15 (10.4)	15 (10.4)	42 (29.2)	57 (39.6)	15 (10.4)	2.71	1.12	ปาน กลาง
เฉลี่ยรวม						2.98	0.98	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.11 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านความพร้อมของสหวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง (2.98) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทั้ง 3 ข้อ มีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลาง ได้แก่ สหวิชาชีพไม่มาตามเวลาที่กำหนดนัด ทำให้เสียเวลาในการสอบสวน (3.17) สหวิชาชีพไม่ได้เตรียมเอกสารหรือข้อมูลให้พร้อมก่อนร่วมทำการสอบสวน (3.06) และสหวิชาชีพไม่มาร่วมรับฟังการสอบสวนทำให้ไม่ครบองค์ประกอบตามกฎหมาย (2.71)

ตารางที่ 4.12

ทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติหน้าที่

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ

และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2

ด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้

ในการสอบสวนปากคำ

N = 144

ทัศนคติของพนักงาน สอบสวนฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ความ หมาย
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ไม่มีมาตรฐานใน การกำหนดสถานที่ที่ เหมาะสมในการสอบสวนปากคำ	19 (13.2)	40 (27.8)	35 (24.3)	23 (16)	33 (22.9)	3.01	1.31	ปาน กลาง
2. ไม่มีสถานที่ที่เหมาะสม สำหรับใช้ในการสอบสวนปากคำ	19 (13.2)	38 (26.4)	34 (23.6)	20 (13.9)	33 (22.9)	2.93	1.36	ปาน กลาง
3. พนักงานสอบสวนไม่ทำ การสอบสวนปากคำใน สถานที่ที่เหมาะสม	8 (5.6)	31 (21.5)	31 (21.5)	37 (25.7)	37 (25.7)	2.56	1.24	น้อย
เฉลี่ยรวม						2.83	1.20	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้ในการสอบสวนปากคำอยู่ในระดับปานกลาง (2.83) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า 2 ใน 3 ข้อ มีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลาง ได้แก่ ไม่มีมาตรฐานในการกำหนดสถานที่ที่เหมาะสมในการสอบสวนปากคำ (3.01) และไม่มีสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับใช้ในการสอบสวนปากคำ (2.93) ข้อที่มีปัญหาและอุปสรรคในระดับน้อยมี 1 ข้อ คือพนักงานสอบสวนไม่ทำการสอบสวนปากคำในสถานที่ที่เหมาะสม (2.56)

ตารางที่ 4.13

ทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติหน้าที่

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ

และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2

ด้านการบันทึกภาพและเสียง

N = 144

ทัศนคติของพนักงาน สอบสวนฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ความ หมาย
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. เครื่องบันทึกภาพและ เสียงใช้การได้ไม่ดี	23 (16)	44 (30.6)	28 (19.4)	36 (25)	13 (9)	3.19	1.24	ปาน กลาง
2. ไม่มีเครื่องบันทึกภาพ และเสียง	18 (12.5)	38 (26.4)	36 (25)	31 (21.5)	21 (14.6)	3.01	1.25	ปาน กลาง
3. พนักงานสอบสวนไม่ เก็บแผ่นบันทึกภาพและ เสียงที่ได้ทำการบันทึก ไว้ เพื่อใช้เป็นพยานหลัก ฐาน	11 (7.6)	26 (18.1)	48 (33.3)	45 (31.3)	14 (9.7)	2.83	1.08	ปาน กลาง
เฉลี่ยรวม						3.01	1.03	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านการบันทึกภาพและเสียงอยู่ในระดับปานกลาง (2.83) เมื่อพิจารณา รายข้อพบว่าทั้ง 3 ข้อ มีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลาง ได้แก่ เครื่องบันทึกภาพและเสียงใช้ การได้ไม่ดี (3.19) ไม่มีเครื่องบันทึกภาพและเสียง (3.01) พนักงานสอบสวนไม่เก็บแผ่นบันทึกภาพ และเสียงที่ได้ทำการบันทึกไว้ เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน (2.83)

ตารางที่ 4.14

ทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติหน้าที่

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ

และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2

ความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้

ในการชี้ตัวบุคคลใด

N = 144

ทัศนคติของพนักงาน สอบสวนฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ความ หมาย
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ไม่มีมาตรฐานในการ กำหนดสถานที่ที่เหมาะสมในการชี้ตัว	17 (11.8)	38 (26.4)	43 (29.9)	37 (9)	9 (6.3)	3.12	1.11	ปาน กลาง
2. ไม่มีสถานที่ที่เหมาะสม สำหรับใช้ในการชี้ตัว บุคคลอื่นใด	14 (9.7)	44 (30.6)	35 (24.3)	26 (18.1)	25 (17.4)	2.97	1.25	ปาน กลาง
3. พนักงานสอบสวนไม่ทำ การชี้ตัวบุคคลอื่นใดใน สถานที่ที่เหมาะสม	17 (11.8)	29 (20.1)	46 (31.9)	40 (27.8)	17 (11.8)	2.85	1.12	ปาน กลาง
เฉลี่ยรวม						3.10	0.67	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.14 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคด้านความเหมาะสมของสถานที่ใช้ในการชี้ตัวบุคคลใดอยู่ในระดับปานกลาง (3.10) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทั้ง 3 ข้อ มีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลาง ได้แก่ ไม่มีมาตรฐานในการกำหนดสถานที่ที่เหมาะสมในการชี้ตัว (3.12) ไม่มีสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับใช้ในการชี้ตัวบุคคลอื่นใด (2.97) พนักงานสอบสวนไม่ทำการชี้ตัวบุคคลอื่นใดในสถานที่ที่เหมาะสม (2.85)

ตารางที่ 4.15

เปรียบเทียบทักษะของพนักงานสอบสวนต่อปัญหาและอุปสรรคในการ

ปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับ

มาตรา 134/2 ในแต่ละด้าน

N = 144

ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. ด้านการติดต่อประสานงาน	3.41	0.87	มาก
2. ด้านการสอบสวนปากคำ	3.24	0.60	ปานกลาง
3. ด้านการบันทึกภาพและเสียง	3.01	1.03	ปานกลาง
4. ด้านความพร้อมของสหวิชาชีพ	2.98	0.98	ปานกลาง
5. ด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้ ในการชี้ตัวบุคคลใด	2.98	1.08	ปานกลาง
6. ด้านความเหมาะสมของสถานที่ ในการสอบสวนปากคำ	2.83	1.20	ปานกลาง
รวม	3.10	0.67	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 พบว่า พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 มีทักษะต่อปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 อยู่ในระดับปานกลาง (3.10) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีปัญหาและอุปสรรคในระดับมาก คือ ด้านการติดต่อประสานงาน (3.41) ส่วนด้านอื่น ๆ นั้นมีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการสอบสวนปากคำ (3.24) ด้านการบันทึกภาพและเสียง (3.01) ด้านความพร้อมของสหวิชาชีพ (2.98) ด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้ในการชี้ตัวบุคคลใด (2.98) และด้านความเหมาะสมของสถานที่ในการสอบสวนปากคำ (2.83)

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของ
พนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา
133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2

จากการศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 โดยคำถามปลายเปิดในแบบสอบถามของพนักงานสอบสวนสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 โดยให้บอกสิ่งสมควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในการปฏิบัติหน้าที่ 3 อันดับแรก และข้อเสนอแนะทั่วไป สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้

1. สิ่งที่พนักงานสอบสวนเห็นว่าควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ที่ได้แก้ไขขึ้นใหม่ 3 อันดับแรก มีดังนี้

- 1.1 เพิ่มงบประมาณเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสอบสวนคดีเด็กและเยาวชน
- 1.2 เพิ่มอัตราตำแหน่งบุคลากรในการร่วมสอบสวนปากคำ
- 1.3 เพิ่มงบประมาณในการจัดซื้อเครื่องบันทึกภาพและเสียงที่มีมาตรฐาน

2. พนักงานสอบสวนเห็นว่างบประมาณในการจัดหาสถานที่ที่เหมาะสมในการสอบสวน และสถานที่ที่เหมาะสมในการชี้ตัว เครื่องมือที่ใช้บันทึกภาพและเสียง รวมไปถึงค่าตอบแทนที่จะได้รับจากการสอบสวนปากคำเด็กมีไม่เพียงพอ รัฐควรจัดสรรงบประมาณให้มากขึ้น

3. ในการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับสหวิชาชีพ เห็นว่าควรจัดให้มีหน่วยงานกลางในการติดต่อประสานงานสหวิชาชีพ หรือจัดให้มีสหวิชาชีพประจำสถานีตำรวจ และสหวิชาชีพนั้นมีการเข้าเวร เพื่อที่จะสามารถมาเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนปากคำนอกเวลาราชการได้ เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการสอบสวนโดยมิต้องรอสหวิชาชีพ และควรมีการอบรมการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันระหว่างบุคคลทุกฝ่าย เพื่อแสวงหาความร่วมมือระหว่างองค์กร

ส่วนที่ 4 ผลการสัมภาษณ์

จากการศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานสอบสวนสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 กองบัญชาการตำรวจนครบาล” โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกจากพนักงานสอบสวนที่มีหน้าที่ในการสอบสวนและเคยสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนมาเป็นระยะเวลานาน 3 นาย โดยคัดเลือกจากพนักงานสอบสวนที่เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในด้านการปฏิบัติงานสอบสวน โดยปฏิบัติหน้าที่ในสายงานสอบสวนมาเป็นระยะเวลานาน และเคยทำการสอบสวนปากคำคดีเด็กและเยาวชนในลักษณะต่าง ๆ หลายคดี ทำให้มีประสบการณ์ในด้านการสอบสวนคดีเด็กและเยาวชน รวมทั้งเป็นพนักงานสอบสวนในสถานีตำรวจนครบาลที่มีขนาดใหญ่ กลาง และเล็ก ที่อยู่ในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 มีรายชื่อพนักงานสอบสวนที่ทำการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. พ.ต.ท. คมสัน พูนสถาพร พนักงานสอบสวน (สบ3) สน. บางกอกน้อย
2. พ.ต.ท. อมร เจริญเกษ พนักงานสอบสวน (สบ3) สน. บางพลัด
3. พ.ต.ท. ทวี และลำเลิศ พนักงานสอบสวน (สบ3) สน. ท่าพระ

ซึ่งผู้ศึกษากำหนดคำถามในการสัมภาษณ์ ไว้ว่า

1. มีความเห็นต่อการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี อย่างไร และจากการแก้ไขส่งผลต่อการปฏิบัติงานอย่างไร

2. ปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ที่ได้แก้ไขขึ้นใหม่นี้มีหรือไม่ในเรื่องใดบ้าง เพราะสาเหตุใด

3. มีข้อเสนอหรือแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี อย่างไร

สามารถสรุปประเด็นที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

1. แม้ว่าจะมีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 ขึ้นมาใหม่เพื่อให้สหวิชาชีพที่มีความรู้ด้านต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนก็ตาม แต่เมื่อนำมาปฏิบัติงานจริงก็ยังพบว่ามีปัญหาต่อการปฏิบัติงานอยู่มาก และปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 ก่อนที่จะ

ได้รับการแก้ไขขึ้นใหม่ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการติดต่อประสานงานกับสหวิชาชีพ หรือในเรื่องสถานที่ที่เหมาะสมในการสอบสวนปากคำ สถานที่ที่เหมาะสมในการชี้ตัวบุคคล ตลอดจนงบประมาณในการจัดหาอุปกรณ์บันทึกภาพและเสียงที่ใช้ในการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชน ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข

นอกจากนี้การแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และ มาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 ที่ได้กำหนดให้ทำการสอบสวนปากคำเด็ก ไว้เพียง 9 ฐานความผิด ซึ่งได้แก่ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการข่มขืนต่อผู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก และความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ มีผลดีคือ เป็นการลดภาระทางคดีให้แก่พนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพเพราะทำให้มีคดีที่ต้องร่วมสอบสวนปากคำเด็กน้อยลง แต่ถึงกระนั้นก็ตามหากเป็นความผิดตามที่ระบุไว้ 9 ฐานความผิด พนักงานสอบสวนมีขั้นตอนที่ต้องสอบสวนโดยละเอียดรอบคอบมากกว่าเดิม และจะทำให้เสียเวลาทำการสอบสวนมากยิ่งขึ้น

2. การให้พนักงานสอบสวนแยกกระทำการสอบสวนเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน ไม่มีหลักเกณฑ์ใดที่กำหนดให้ชัดเจนว่า สถานที่ที่เหมาะสมที่จะสอบสวนหรือสถานที่ที่จะทำการชี้ตัวเด็กต้องจัดมีลักษณะอย่างไร จึงไม่มีมาตรฐานในการจัด นอกจากนี้งบประมาณในการจัดหาสถานที่ทำการสอบสวน สถานที่ที่จะทำการชี้ตัว รวมทั้งวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้บันทึกภาพและเสียง รัฐมิได้จัดมาให้ สถานที่ตำรวจต้องจัดหาตนเอง

สำหรับการสอบสวน และการชี้ตัวของผู้เสียหายที่ต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ อัยการ และบุคคลที่เด็กร้องขอ รวมไปถึงทนายความนั้น มักมีปัญหาในการนัดมาร่วมการสอบสวน คือไม่มาตามกำหนดนัด หรือบางทีมาล่าช้า นอกจากนี้ เมื่อทำการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชน ถ้านักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เห็นว่าการถามปากคำเด็กคนใดหรือคำถามใดอาจมีผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจของเด็กอย่างรุนแรง ให้พนักงานสอบสวนถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นการเฉพาะโดยมิให้เด็กได้ยินคำถามของพนักงานสอบสวนนั้น พนักงานสอบสวนไม่ทราบวิธีการปฏิบัติว่าต้องทำเช่นไรจึงจะเหมาะสม

ปัญหาและอุปสรรคสุดท้าย คือพนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพบางคนไม่เคร่งครัดในการปฏิบัติหน้าที่และไม่ยอมปฏิบัติตามกฎหมายที่ได้แก้ไขใหม่ โดยยังคงปฏิบัติตามกฎหมายเก่าอยู่ และเนื่องจากเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้แก้ไขใหม่ทำให้พนักงานสอบสวน และสหวิชาชีพไม่ทราบแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจนเพียงพอ นอกจากนี้ขั้นตอนการสอบสวนปากคำเด็กที่มีมาก

ขึ้นทำให้เสียเวลาทำการสอบสวนมากขึ้น และเนื่องจากบุคลากรมีน้อยไม่พอเพียงทำให้การสอบสวนไม่ละเอียดและมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

3. แนวทางในการแก้ไขปัญหและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และ มาตรา 133 ตรี คือ ควรจัดให้มีการศึกษาอบรมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และ มาตรา 133 ตรี ที่ได้แก้ไขขึ้นใหม่ เพื่อให้พนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพมีความรู้และความเข้าใจถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ได้แก้ไขเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน

นอกจากนี้ ควรจัดหางบประมาณในการจัดเตรียมสถานที่สอบสวน สถานที่ที่ใช้ในการชี้ตัว วัสดุอุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง อีกทั้งควรมีการประชุมกับเจ้าหน้าที่สถานีพินิจเพื่อกำหนดรูปแบบของสถานที่ที่ใช้ในการสอบสวนว่าควรจัดอย่างไร เพื่อให้มีมาตรฐานเดียวกันและมีการประชุมร่วมกับสหวิชาชีพที่เกี่ยวข้องว่าจะทำการสอบสวนคดีนี้ได้อย่างไร โดยกำหนดแนวทางให้ชัดเจนเพื่อประโยชน์ต่อการสอบสวนปากคำ

ประการสุดท้าย ควรจัดให้มีหน่วยงานส่วนกลางที่มีหน้าที่ในการติดต่อประสานงานระหว่างพนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพ เพื่อความสะดวกในการติดต่อประสานงาน และนอกจากนี้ ต้องสามารถติดต่อสหวิชาชีพ เพื่อบรรเทาการสอบสวนปากคำเด็กได้ตลอด 24 ชั่วโมง หรือมีการจัดให้สหวิชาชีพมีการเข้าเวรยามในการปฏิบัติหน้าที่ เพราะพนักงานสอบสวนสามารถสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนได้ทันที เพื่อความรวดเร็วของการสอบสวน อันส่งผลดีต่อตัวเด็กและเยาวชนที่ถูกสอบสวนและเพิ่มจำนวนบุคลากรให้มีมากขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มค่าตอบแทนให้แก่พนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพในการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชน เพื่อที่จะได้ทำการสอบสวนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 5 การอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และ มาตรา 133 ตรี : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานสอบสวนสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 กองบัญชาการตำรวจนครบาล” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทบทวนการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550) (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) มาตรา 133 ทวิ และ มาตรา 133 ตรี ประกอบกับ มาตรา 134/2 ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนที่อยู่สังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ในการปฏิบัติหน้าที่

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับ มาตรา 134/2 และเพื่อแสวงหาแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการ ปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งผลการศึกษาสามารถอธิบายวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยแบ่งออกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. การปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550) (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 สำหรับกฎหมายที่ได้มีการแก้ไขขึ้นใหม่นั้นมีความแตกต่างจากกฎหมายฉบับก่อนที่จะมีการแก้ไข ดังนี้

1.1 เดิมการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชน พนักงานสอบสวนต้องร่วมสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนกับสหวิชาชีพทุกฐานความผิด แต่ตามกฎหมายที่ได้แก้ไขขึ้นใหม่เหลือความผิดที่ระบุไว้เพียง 9 ฐานความผิด เท่านั้นที่ต้องใช้สหวิชาชีพเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน มีผลดีคือเป็นการลดภาระทางคดีให้แก่พนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพเพราะทำให้มีคดีที่ต้องร่วมสอบสวนปากคำเด็กน้อยลง แต่ถึงกระนั้นก็ตาม หากเป็นความผิดตามที่ระบุไว้ 9 ฐานความผิด พนักงานสอบสวนมีขั้นตอนที่ต้องสอบสวนโดยละเอียดรอบคอบมากกว่าเดิม และทำให้เสียเวลาทำการสอบสวนปากคำมากยิ่งขึ้นอีก

1.2 ถ้านักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เห็นว่าการถามปากคำเด็กคนใดหรือคำถามใดอาจจะมีผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจเด็กอย่างรุนแรง พนักงานสอบสวนต้องถามคำถามนั้นผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นการเฉพาะตามประเด็นคำถามของพนักงานสอบสวน โดยมีให้เด็กได้ยินคำถามของพนักงานสอบสวน และห้ามมิให้ถามเด็กซ้ำซ้อนหลายครั้งโดยไม่มีเหตุอันสมควร มีผลดีคือเป็นการลดความกระทบกระเทือนต่อสภาพจิตใจของเด็ก แต่ในทางปฏิบัติไม่มีแนวทางที่แน่ชัดให้พนักงานสอบสวนได้รับทราบ ว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะถูกต้องตามกฎหมาย

1.3 การจัดให้เด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ชี้ตัวบุคคล ซึ่งแต่เดิมบัญญัติว่าเพื่อชี้ตัว ผู้ต้องหาเท่านั้น แต่ในบางกรณีการชี้ตัวเพื่อยืนยันตัวผู้กระทำผิดอาจมีทั้งผู้ต้องหาหรือไม่ใช่ผู้ต้องหาปะปนกันด้วย มาตรา 133 ตรี ใหม่ จึงแก้ไขจากถ้อยคำเดิมว่า ชี้ตัวผู้ต้องหา เป็น ชี้ตัวบุคคลใด เพื่อให้ขอบข่ายการคุ้มครองขยายออกไปมากขึ้น ซึ่งเป็นการแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติได้เป็นอย่างดี

เหตุที่ต้องมีการแก้ไขกฎหมายก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ต่อตัวเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ เพื่อมิให้การสอบสวนปากคำมีผลกระทบกระเทือนต่อสภาพจิตใจของเด็ก

2. ปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี

2.1 ด้านการติดต่อประสานงาน

พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อประสานงานในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (3.41) เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่าเป็นเรื่องการที่มีเวลาในการติดต่อสหวิชาชีพไม่เพียงพอ เพราะพนักงานสอบสวนต้องทำการติดต่อประสานงานสหวิชาชีพหลายฝ่ายในเวลาที่มีจำกัด บางที่พบว่าขณะติดต่อเป็นเวลานานจนกระทั่งทำให้ติดต่อสหวิชาชีพไม่ได้ และเครื่องติดต่อที่ใช้สื่อสารในสำนักงานของสหวิชาชีพใช้การไม่ได้ การติดต่อสหวิชาชีพให้เข้ามาร่วมทำการสอบสวนปากคำนั้นต้องกระทำภายในระยะเวลาที่จำกัด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนรัช ปานวงษ์ (2549) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการสอบสวนปากคำเด็ก : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานสอบสวนสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 9 กองบัญชาการตำรวจนครบาล” ให้ข้อเสนอแนะว่าการสอบสวนปากคำของพนักงานสอบสวนมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องการทำงานร่วมกับสหวิชาชีพอันได้แก่ พนักงานอัยการ หน่วยงาน นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่เด็กร้องขอ ในการประสานงานในการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชน เช่น ไม่มีหน่วยงานกลางในการประสานงานระหว่างพนักงานสอบสวนกับทีมสหวิชาชีพ ให้มาทำการสอบสวนปากคำในทันที บางครั้งพบว่าไม่สามารถที่จะสอบสวนปากคำได้ เนื่องจากต้องรอสหวิชาชีพ

2.2 ด้านการสอบสวนปากคำ

พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านการสอบสวนปากคำในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.24) แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่าบางข้อมีปัญหาและอุปสรรคในระดับมาก ได้แก่ ในการสอบสวนที่ต้องมีสหวิชาชีพเข้ามาร่วมทำการรับฟังการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนนั้น ทำให้พนักงานสอบสวนต้องใช้เวลาในการสอบสวนปากคำมากขึ้น หรือการถามคำถามเด็ก พนักงานสอบสวนต้องถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ทำให้เสียเวลามากขึ้นอีก เพราะการถามปากคำโดยทั่วไปพนักงานสอบสวนสามารถสอบสวนปากคำได้โดยไม่ต้องผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ แต่อย่างไรก็ดีพบว่าข้อที่มีปัญหาอุปสรรคน้อย คือก่อนทำการสอบสวน พนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งสิทธิให้เด็กและเยาวชนทราบ เพราะพนักงานสอบสวนตระหนักดีว่ากฎหมายได้บัญญัติไว้โดยแจ้งชัดว่าต้องแจ้งสิทธิให้เด็กและเยาวชนทราบก่อนทำการสอบสวนปากคำ ถ้าไม่แจ้งสิทธิก่อนทำการสอบสวนการสอบสวนนั้นไม่สามารถนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ในชั้นการพิจารณาของศาล

2.3 ด้านความพร้อมของสหวิชาชีพ

พนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านความพร้อมของสหวิชาชีพในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง สภาพปัญหาในด้านนี้ได้แก่ สหวิชาชีพไม่มาตามเวลาที่กำหนดนัดทำให้เสียเวลาในการสอบสวนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและพบได้มากที่สุด เพราะการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนจะเริ่มกระทำการสอบสวนได้นั้น ต้องรอให้บุคคลครบองค์ประกอบของกฎหมายได้แก่ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ทนายความ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่เด็กร้องขอ การไม่มาตามเวลาที่กำหนดนัดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากจำเวลานัดผิด หรือด้วยเหตุผลส่วนตัวของสหวิชาชีพคนนั้น ๆ อันเป็นผลให้บุคคลอื่นต้องเสียเวลารอคอย

2.4 ด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้ในการสอบสวนปากคำ

ปัญหาและอุปสรรคด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้ในการสอบสวนปากคำในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ขณะเดียวกันในรายข้อยังพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเป็นเพราะว่าสถานที่ที่เหล่านี้นั้นยังสามารถใช้ในการสอบสวนปากคำได้ แต่อาจจะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับมาตรฐานของสถานที่ที่เหมาะสมในการสอบสวนปากคำ ซึ่งสถานที่ที่ใช้ในการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนต้องมีลักษณะปรากฏตามงานวิจัยของ ระพีพัฒน์ ปาละวงษ์ ที่กล่าวไว้ว่า เด็กและเยาวชนจะเล่าข้อเท็จจริง และรายละเอียดได้อย่างถูกต้องในสภาพที่ไม่เป็นทางการและในสถานที่ที่มีความเป็นส่วนตัว โดยการนำเด็กไปสถานที่ตำรวจนั้นไม่เหมาะต่อการสอบปากคำเด็ก เนื่องจากเด็กอาจจะรู้สึกหวาดกลัวที่เห็นผู้คนแต่งกายในชุดเครื่องแบบ ดังนั้นในการสอบสวนปากคำเด็กจึงมีการจัดห้องเพื่อสอบปากคำเด็กเป็นพิเศษ เพื่อช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกสบายใจปราศจากความอึดอัดที่จะเบี่ยงเบนความสนใจเด็ก และรูปแบบของห้องควรมีลักษณะที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น เนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดรูปแบบของห้องสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนไว้ สถานที่ตำรวจแต่ละแห่งจึงจัดห้องที่ใช้ทำการสอบสวนปากคำเด็กแตกต่างกัน และถึงแม้ว่าสถานที่ตำรวจจะมีห้องสอบสวนที่เป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับใช้ในการสอบสวนปากคำแล้วก็ตาม ก็ยังพบว่าพนักงานสอบสวนบางคนไม่ทำการสอบสวนปากคำในสถานที่ที่เหมาะสม แต่กลับทำการสอบสวนในสถานที่ที่มีคนผ่านไปมา และไม่เหมาะสมต่อสภาพจิตใจของเด็กและเยาวชนที่ถูกสอบสวนปากคำ

2.5 ด้านการบันทึกภาพและเสียง

ปัญหาและอุปสรรคด้านการบันทึกภาพและเสียงในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ในเรื่องเครื่องบันทึกภาพและเสียงใช้การได้ไม่ดี เนื่องจากใช้การมาตั้งแต่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับแก้ไข เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2547 ที่ได้เพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 ระบุให้มีการบันทึกภาพและ

เสียงการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนต่อเนื่องจนจบการสอบสวน และสถานีตำรวจบางแห่งที่มีปริมาณคดีเด็กและเยาวชนเป็นผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหา มีจำนวนน้อยก็พบว่าไม่มีเครื่องบันทึกภาพและเสียง และพบว่าพนักงานสอบสวนไม่เก็บแผ่นบันทึกภาพและเสียงที่ได้ทำการบันทึกไว้ เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานเพราะเห็นว่าไม่ได้นำไปใช้ในการพิจารณาของศาล

2.6 ด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้ในการชี้ตัวบุคคลใด

เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคด้านความเหมาะสมของสถานที่ที่ใช้ในการชี้ตัวบุคคลใดในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาได้แก่ การที่ไม่มีสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับใช้ในการชี้ตัวบุคคลอื่นใด หรือไม่มีมาตรฐานในการกำหนดสถานที่ที่เหมาะสมในการชี้ตัว เนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดรูปแบบของห้องที่จะให้เด็กและเยาวชนชี้ตัวบุคคลใด สถานีตำรวจแต่ละแห่งจึงจัดห้องที่ใช้ทำการชี้ตัวบุคคลแตกต่างกันโดยไม่มีมาตรฐาน บางครั้งพบว่าพนักงานสอบสวนไม่ทำการชี้ตัวบุคคลอื่นใดในสถานที่ที่เหมาะสม และพบว่าเด็กและเยาวชนผู้จะทำการชี้ตัวบุคคลใดนั้น ยังได้เผชิญหน้ากับบุคคลที่เด็กและเยาวชนผู้นั้นต้องทำการชี้ตัว ทำให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจของเด็ก หรือบางทีทำให้เด็กเกิดความรู้สึกหวาดกลัวจนไม่กล้าที่จะทำการชี้ตัว อันส่งผลกระทบต่อการรวบรวมพยานหลักฐานในการสอบสวนของพนักงานสอบสวน